

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁵⁰

Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

MANILLA DE RECTOR Y VICARI

A mateixa calor qu' ensopeix á la política espanyola, omplint de nyonya al pais que no sab encara si 's discutirán á la carrera ó deixaran de discutir-se les reformas militars del general Cassola, 'ns proporciona per altra banda materia curiosa y divertida, per emborronar unes quantas quartillas ab que satisfer la curiositat dels nostres lectors.

¡Qué veritat es que quan Dèu tanca una porta, n' obra un' altra desseguida!

Perque la calor mateixa que agosta 'l camp de la politica enardeix la sanch de certs homes de temperamento ardorós... y quan la sanch bull, puja á la testa; y quan puja á la testa....

Pero no 'ns adelantem. Tigan la bondat de acompanyarnos... no anirém massa lluny, no, aqui mateix, á dos passos de Barcelona, y 'ls adverteixo que si volen, fins podrán pender 'l traviá. Ja veuen que aquesta vegada 'ls proporciono totas las comoditats.

Hi ha á Sant Martí de Provensals un barri conegut per Taulat, y al barri aquest hi ha una parroquia, y á la parroquia del Taulat hi ha un rector y un vicari com en tantas altres.

Eran les vuit del demati del diumenge 12 del corrent. Un aixam de nenes vestides de blanch y coronadas de flors esperavan postrades piadosament davant del altar que 's presentés lo rector á donarlas la sagrada comunió, que havian de pendre per primera vegada. Moltas mares, alguns pares, parents y amichs de las indicadas nenes esperavan ab ellus, per presenciar la dolsa cerimonia.

Per últim s' obra una porta y apareix lo rector seguit de un escolanet. Han vist may sortir un toro del xiquero? Donchs aixis ell: la barba li tremolava y á las galtas se li hauria pogut encendre un misto.

Murmura ó barbotega las oracions de rúbrica, y com si tractes de aliviar-se de un gran pes, s' encara ab l' auditori y á tall de xorro, dispara la següent plàctica:

«Carissims germans: avants de repartirvos la sagrada comunió, vaig á donarvos compte de un gran disgust que he tingut á primera hora d' aquest demati mateix. (Gran atenció entre 'l públic).

»Eu aquesta iglesia, carissims germans, ningú mana més que jo, perque jo soch lo rector, es á dir lo jefe, 'l superior gerárquic. (Lo públic comensa á preguntarse: ¿Qué tindrà aquest home?).

»Donchs bè, qui m' ha donat lo gran disgust de que 'us estich parlant? Sapiguéuho, ha sigut qui menos podia y devia darmel, ha sigut lo vicari. (Horror general!).

En aquest moment s' obra, com per art de màgica, una finestreta que comunica la sacristia ab la capella del Santíssim, y per ella apareix un cap armat de quatre banyas, que desseguida s' veu qu' es lo cap del vicari cubert ab lo corresponent boneto.

Y aixis com lo rector està roig y encés, lo vicari està blanch com la cera; y aixis com al rector li tremola la barba, al vicari li tremola fins la punta del nas.

Entre la general espectació dels concurrents y 'l suïmig de una que altra noya, continua 'l rector:

«Me consta que 'l vicari vos ha anunciat que avuy á la tarda se celebraria en aquesta iglesia la festa del Sagrat Cor de Jesús... Y com jo he manat que no se celebrés, no se celebrará, diga 'l vicari lo que vulga.....»

—«Donchs se celebrará» crida 'l vicari, trayent foch pels ulls.

—«No se celebrará» brama 'l rector.

—«Se celebrará... se celebrará... se celebrará» rugeix lo vicari picant de péus.

Lo duo continua en crescendo.

Sosté 'l vicari qu' esta formalment autorisat pèl vicari general: alega 'l rector que ell no coneix altre superior que 'l bisbe y que ell y 'l bisbe estan d' acord, de manera que pesi á qui pesi, no se celebrará la funció.

Allegro vivace.

Lo vicari crida y gesticula agitant los punys closos; lo rector crida també y dóna una que altra mirada als candeleros del altar, com si vaciles en tirals'hi ó no tirals'hi entre cap y coll, las donas xisclan, las criaturas ploran, los homes s' alsan del puesto ansiosos de apaciguar á aquell parell de capellans fora de test, fins que alguns més prudents y previsors s' encaminan á la sagristia y treuhed poch menos que á viva forsa al irascible vicari qu' estava aferrussat á la finestra.

Petit moment de calma.

Una mare enduhentse á la sèva filleta, que ha tingut un atach de nervis:

—Aném, filla mèva, aném á casa, que potser se 't posaria malament.

Algunes altres mares fan lo mateix ab las sèvas filles respectivas y 'l rector enllesteix la feyna ab quatre esgarrapadas, trasladantse immediatament á la sagristia. Allí hi havia 'l vicari.

«Han vist un parell de galls, l' un davant del altre estarrufant lo plomissall de coll y ab la cresta rebunxinada? Donchs figuriné aquell rector y aquell vicari al trobarse frente á frente.

Se menjaven ab la vista, se ferian ab la llengua, se amenassavan ab los punys, estavan á punt d' agarbonar-se.

Lo vicari convuls y tremolós, cridava:

—¿Qué 'm treguin aquest home del davant...! Si no envian un altre rector, jo no sé lo que va á passar.

Y 'l rector, donant cop de punys sobre la calaixera de vestirse, cridava ab energia:

—Aquí no 's farà més que lo que jo mano. Soch lo rector. Soch l' amo!

Los feligresos van contenir á aquell parell d' ener-gúmenos.

Y 'l vicari va perdre. Perque la funció del Sagrat Cor, lo qu' es aquella tarde no va ferse.

Aqui tenen reproduhida ab tota la fidelitat possible una escena religiosa dels nostres dies, tal como m' ha sigut contada. Se tractava del Sagrat Cor de Jesús, y 'ls dos Mossens donaren mostras d' inspirarse molt poc en aquella venerada entranya tota amor, tota dulsura.

Un consell Sr. Rector y Sr. Vicari de la Parroquia del Taulat. Un' altra vegada que tornin á trobarse en un cas per l' istil, no s' enfadin, no s' enverinin, no s' enceguin y sobre tot no donguin cap escandal. Es-coltin. «No tenen un joch de cartas á la rectoria? Donchs escapsan, remenan y s' ho fan á la manilla.

Precisament per cassos com aquests s' ha de haver inventat la manilla de rector y vicari.

P. K.

LA BONAVENTURA.

ués tal? ja se l' han fet a dir?

Jo confesso la mèva debilitat; es una costüm á la qual no s' es-tremorem. Cada any me la faig dir, cada any m' enganyan y cada any hi torno.

La bonaventura y 'ls toros son dues institucions nacionals, purament espanyolas.

Sense en Lagartijo matant cada diumenge y la gitana fent profecies cada nit de Sant Joan, no s' conceix la patria.

Hi ha persones que hi creuen y n' hi han que no; pero tots se la fan dir... á reserva de no ferne cas.

En Rius y Taulet ha sigut un dels que aquest any ha consumit més gitanes: ho s' de bona tinta.

Lo menos, lo menos n' ha consultat sis ó set.

Anava per aquesta Rembla y pels carrers del En-sanxe com un espirital, buscant gitanes profetissas.

Encara no 'n veia una, ja s' hi tirava á sobre.... ey! moralment.

—Resalado, iquieres que te diga la buenaventura?

—A véure.

—Mira, una morena se muere por ti.

—Bè, bè, tira al dret.

—Tendras seis hijos varones y tres....

—Me'n alegró; pero lo que vull sapiguer es un' altra cosa.

—¿Qué? si sacarás la loteria?

—Si vindrán los dos millones pera la exposició.

—Eso ya te lo diré por San Juan del año que viene.—

L' arcalde pegava un brinco—ara fa uns quants dies que brinca de mala manera—y corria á buscar un' altra gitana més fusionista.

En la verbena d' aquest any han dominat las bona-venturas del gènere politich.

Ara ja ningú té interès en preguntar á la gitana si fulana l' estimarà, si sutana l' enganya ó si mengana s' hi deixarà caure.

Auy tothom está pèl mateix:

—Quán pujarán los mèus?

—Quán va de nassos en Sagasta?

—Quin dia s' inaugurarà això de la repartidora?

Un coneget mèu va declararm'ho ab la major ingenuitat:

—Vaig à consultar à una gitana, à véure si 'm diu una cosa.

—Que?

—Lo que costan de cert los entarugats de la Rambla.

—La gitana vols qu' estigui enterada d' això?

—Precisament: me sembla qu' es cosa de gitans.

A Madrid diu que ha succehit lo mateix.

Los personatges polítichs han corregut tota la verbenya en busca de la bonaventura autèntica.

En Martos ha estat de sòrt.

—Preparat—li va dir la sèva gitana—aviat te lluirà 'l pèl.

—De la cara? Mira que vaig completament afeyat.

—No hi fa res; lo porvenir es tèu. Dintre de poch temps seràs primer ministre y duenyó dels destinos d'Espanya.

—Bona ocasió pera repartirlos entre 'ls mèus amichs.—

De 'n Martinez Campos se 'conta una de molt salada.

Va acostarse à una gitana á fi de que li diguès la bonaventura, y al allargarli la mà porque aquella li llegís lo seu porvenir, se troba ab que l' altre li posa cinch cèntims à sobre.

Alsa 'l cap y igné véu?

Lo que tenia al davant era 'l conde de Toreno: l' havia pres per una gitana de pes, y 'l conde 's figuraava que D. Arseni demanava caritat.

Al pobre general Cassola li han posat un cap com uns tres quartans.

Va ferse dir la bonaventura per dugas ó tres gitanas, y l' una li va assegurar que las reformas militars no 's discutiràn, l' altra va jurarli que 's discutirian, pero que no s' aprobarian, y finalment sembla que la tercera va anar encara més enllà.

—Las tèvas reformas se discutiràn y s' aprobarán; pero... pero...

—Pero qué?

—Pero després de aprobarse, pujarà un altre ministre que las abolirà —

Lo senyor Sagasta va passar també una mala nit.

Se li acosta una gitana oferintse à dirli la bonaventura.

Don Práxedes—que es molt tacanyo—va preguntarli:

—Quan me 'n farás pagar?

—Res.

—Pues ves dihent.

—No 't puch dir res agradable. Los tèus dias ministerials están contats Desseguida que tinguis aprobarats los pressupuestos quedarás despedit y pujaràns los conservadors. Es tant cert com lo teu tupé —

En Sagasta se 'n va anar à casa sèva ab un mal humor del botaván.

Pero l' endemà va ferse un tip de riure ab la professio, al averiguar qui era la persona que li havia dit la honaventura.

Era en Cánovas que s' havia disfressat de gitana.

FANTASTICH.

N Martinez Campos que tanta fieresa mostrava al veure la ràpida creixensa de 'n Cassola, en poch temps s' ha girat com una mitja.

L' heroe de Sagunto porta l' amor y l' respecte à la disciplina fins al extrém de dir que 'ls capitans generals no deuen anar à las Càmaras à combatre 'ls projectes del ministre de la Guerra.

¡Qui havia de pensar's! Al general Martinez Campos que no li faltava més que una lletra per ser Arsenich, ningú gosava ferli la pols per d'envenenar-se y are resulta que no es arsenich sinó sucre candi picat

¡Héroe de confiteria, guàrdat de que 't llepin massal!

Los reformistas han anat à Toledo à pronunciar discursos.

Toledo, la terra de las bonas espasas, será ademès de aquesta feta la terra de las malas llengües.

Si al menos en Lop'z Dominguez hagués fet retremar l' espasa de Sagunto que va heredar del seu oncle!

Pero jo ja ho veig: la famosa espasa ja no té adop.

La policia de Sevilla pintada per un guardia-civil.

Acaba d' efectuarse en aquella capital una vista en judici oral y públich à proposit de un timo de 5,000 pessetas de que havia sigut víctima un tal Francisco Valverde.

Consta en los autos que dos inspectors y varios agents d' ordre públich y un oficial d' escribania rebien dels timadors una part de lo que timavan.

Lo tinent de la guardia-civil, Sr. Vilar, va declarar lo següent:

«Los dos timadors processats van declarar davant de testimonis que de les 5.000 pessetas robadas, havian pagut d' entregar 3.500 rals al jefe de ordre públich, 2.900 al inspectors, 1.500 al oficial d' escribania, à un altre inspector una cantitat que no podia precisar, à un cabó de ordre públic 320 rals y à diversos individuos del cos, de 50 a 60 duros entre tots.»

* * *

—Son aquestas las úniques cantitats repartidas entre la policia?

No senyor: lo mateix tinent revela qu' en la temporada durant la qual la policia estava dirigida per un Vald viuso à Sevilla, s' havian verificat timos per valor de 150.000 rals, dels quals n' havian tocat 80 mil à la policia.

Los mateixos timadors estaven desesperats al veure que havian de robar casi exclusivament à benefici de la policia, y que à n' ells l' ofici apenas los reportava guany.

Ja ho veuen, Espanya es un dels païssos més ditzosos de la terra.

La aprobació dels pressupostos està encare molt atrassada y cuidado que ban d' estar llistos à fi de mes, sense lo qual foran ilegals totes las contribucions que s' demaness'en al país.

Los conservadors, à invitació de 'n Sagasta, faran tot lo que pugan perque l' govern no quedi en mala situació.

Es molt natural: los pressupostos son com un pà que dura tot l' any, y de aquest pà, fassan lo favor de dirmec: —Qui serà qui 's menjarà l' última llesca?

Bismarck continua grave.

Los metges li aconsellan l' abandono dels assumptos públich y que segueixi un tractament rigorós.

¡Grandesas humanas! Bismarck que fins ara ha triunfat de tothom, no pot triunfar del dolor reumàtic que 'l balda.

¡Au maco, declarali la guerra!

En Balaguer ha arreglat ab molta trassa 'ls pressupostos de Cuba.

Entre altres modificacions que introduix es una de les principals la rebaixa de sous als empleats.

—Pero no saben que diubren à Madrid? Que 'ls empleats, tenint menos sou... dallonsas.

—M' entenen?

Vull dir que tenint menos sou, podrán cometre més irregularitats.

Això vol dir que la malaltia que pateix Espanya no té cura.

¿Quàntas esmenas dirfan que hi ha presentades fins ara al projecte de reformas militars del general Cassola? ¡Cent y dos! ¡Y las que aniran venint!

Se calcula qu' en defensa de aquestas esmenas se pronunciaran 257 discursos... ¡Y 'ls que aniran venint darrera de aquests!

Com que 'ls pares de la patria no saben qu' ferse de la saliva, van à veure si ofegaran los projectes del general Cassola.

Actualment s' está celebrant ab molta pompa y solemnitat lo jubileu de la reyna Victoria de Inglaterra, que fa ja cinquanta anys que ocupa 'l tron.

Casi tots los soberans d' Europa li han fet notables regalos.

L' emperador d' Austria li ha enviat cinch mil botellas de riquissim vi de Tokay... fins lo Papa Lleó X'II ab tot y tractarse de una soberana protestant, que à major abundantament te un fill que es capitost dels franc-masons anglesos, li ha enviat un artístich mosaic.

Los espanyols, mes rumbosos que ningú, ja fa més de un any que varem enviarli un tractat de comers que se 'ns menja de viu en viu.

La companyia catalana que ab tant èxit funciona actualment en lo Teatro Fortuny de Reus, dilluns, dia 27 del actual estrenarà l' aplaudit drama del Sr. Roca y Roca, Lo bordet, posantlo després en altres poblacions importants de Catalunya, entre las quals podem citar Sabadell, Tarrasa, Olot y altres.

Tenim entes que l' autor del drama assistirà à la primera representació.

CARTAS DE FORA.—Apesar de que l' vicari de Grano-lles havia anunciat que 'l bisbe predicaria, D. Jaume no va predicar, dihentse que no podia ferlo perque la garganta li feya mal. «No veu D. Jaume, no veu las consequencies d' estar sempre ab lo cigarrot à la boca?

—Los ensotanats del Sagrat Cor de Maria s' han possesionat ja de la Universitat de Cervera donant als diversos inquilins que ocupaven aquell magnific edifici quinze dies per desembrassar. Los neos van

saludar ab grans festas la cessió de aquell edifici als frares. En cambi fa pochs días va anunciar-se la aprobació de una important carreterra que ha de passar per aquella ciutat y no va efectuarse cap demostració de alegria. Després de tot, si haguessen celebrat aquesta última millora, los neos cerverins serien il·logichs.

—Si 'ls vehins de Teyá no 's diverteixen ara, ni mai. A més del rector que las empren contra 'ls que lleixeixen la CAMPANA, queixantse de que no 's despatxan butlletins y amenassant al poble ab grans càstichs de Déu, tenen un traire, que tocan una petxina tall de castanyolas se compromet à allunyar totes las peregrinacions, sempre que no sigan expressament enviades per Déu nostre Senyor. Y així resulta, que quan amenassa tempesta y aquesta s' allunya, ell es qui fa 'l miracle; pero quant la tempesta desca rega sobre 'l terme, com va succehi l' any pasat es que Déu l' envia expressament y no hi havia medi humà de conjurarla.—Ja veuen si 'ls vehins de Teyá tenen porció per estar sempre divertits.

L' ÀNIMA EN PENA.

Creuhat de brassos creuhat de camas y hasta la volta creuhat de creus, ab las patillas sense cosmét ch y ab la carota d' abercoch sech, pálit, frenètic, donant à entendre que 'ls seus negocis no li van bé, llegeix periòdichs, plora y suspira lo nostre arcalde Rius y Taulet.

—D'eu meu!—exclama—¡quina vergonya! Sembla mentida que 'ls senadors se diverteixin à costa mèva, negantse a dar-me los dos milions! Jo no m' explico l' antipatia que per mi senten aquests senyors... ¡Clavarli un xasco d' aquest tamanyo à una persona com ara jo!

Per donà apoyo à la Trasatlàntica, tot ha estat fàcil, senzill y pla; si 'l Banch d' Espanya vol los tabacos, tot ho engiponan à gust del Banch: per comprar barcos, per fè una estàtua, per fer disbauixas y atrociats, ningú obra 'l pico tot bixxo vota... y à mi se 'm tracta com un xaval!

—Per què don Práxedes no 's amonestarà per què no 's onta que aquests diners no me 's regalan, com molts se creuen? —Per què no 's parla veynam per què? ¡Així s' olvida lo cap de colla dels brillants mèrits que tinch contraix y de las planxes de varias midas que, ab quartos d' altres, jo li he fet fer?

Suca la ploma y ab mà nerviosa crusa ab mil ratlles un paper blanch: es un telegramma pèl gran Sagasta.

donantli à entendre lo que fa al cas. —Urgent. Procuri que 'l Senat voti las passetetes que vosté sab.

—Pues d' altre modo, temo que 'l públich 'm ompli de tronxos à cada pàs.»

Firma, l' envia, s' alsa, 's passeja, torna à assentarse, llença suspirs, fuma una estona, mira 'l rellotge... sembla qu' estigui plè d' argent-viu. Passa una horeta, ve un ordenança, li entrega un parte. —D' hon! —De Madrid. —Ab quin deliri trossa 'l sel o!... ¡Es de 'n Sagasta! ¡Veyam!... ¡qué diu?

Ab lo terrible fret laconisme que 'ls fils elèctrichs solen usar,

lo parte canta, poch més ó menos:

—Malas notícies, fiasco total; —senadors mandras, votar ni à tiros;

—bruixa per dintre, plan declarat;

—obstruccións, millions naranjas,

—si no se 's pinta, no 's tindrà pas.»

—¡Ay! —crida l' home de las patillas; —bona l' hem fetal! ¡vaya un pasel!

—L' únic obstacle que ara 's quedava

no 'l podém vence per res ni ab res.

Sense cumquibus, ¡cóm fem la cosa?

—¡cóm comprém fusius, cóm fem parets, cóm paguem ferros, pedras, pinturas, claus, vidres, llaunes, pals y cement!

—Jo que ja havia tirat tants càlculs, convitant princeps y emperadors, prempsa, sindàcos de tot Europa, y Xina y Persia... y hasta 'l Japon!

—Jo que ja 'm veia fent cortesies!

—Jo que... ¡Ay, jo 'm moro, jo no estich bo!... —Y al dirlo, l' home roda per terra,

donant tres voltes com un bocoy.

—Contan persones que cada dia van fins al Parc que cap al tardet, que per las voras d' aquelles gabias hi ha un cert fantasma, mitj groch mitj vert. Uns asseguran qu' es la cigonya, altres suposen que allò no es res y altres arriban à dir qu' es l' ànima del pobre arcalde Rius y Taulet.

C. GUMA.

ADRI SERÀ SEMPRE LA TERRA DELS GRANS CARÀCTERS.

Per gran caràcter y hasta per mal caràcter, ja ho saben, ningú com en Camacho. Ell era qui combatia l' arrendament dels tabacs, diuent que això ocasionaria la ruina completa de la Hisenda.

Ara bè soltadas aquestes prendas, com se compren que l' mateix Camacho haja acceptat lo càrrec de Administrador general de l' empresa arrendataria?

Senyor, qui havia de dir-hol

La primera breva del arrendament dels tabacs ha sigut per en Camacho.

Pero això si, s' tracta de una bona breva de 12 000 duros anuals.

Y ja ho diu lo personatge de una comèdia antiga:

«A quien no dobla un doblon?

Que escudo contra un escudo?»

Una frasse de 'n Romero Robledo als toledans:

—Dintre de poch Espanya 's dividirà en dues rassas: la dels empleats y la dels pordiosers.»

¡A veure, reformistas à formar!

Quant de vosaltres haveu sigut empleats? Quant de vosaltres aspireu à tornar à serho?

Perque això de declarar-se un dels vostres jefes, enemic acèrrim de la empleomania, hauria de obligarlos à desertar les filas reformistas.

—Qué feu? Que no marxeu?

Resposta dels reformistas:

—Fugi, home, quan lo nostre jefe acaba de dinar sempre està de broma.

Cassat al vol:

—Escolti senyor Pau, qué me 'n diu de las reformas del general Cassola?

—Qué vol que li diga, sant cristià! Per mi no son més que romans. Tota la mèva vida que sento parlar en favor de l' infanteria, y aquesta es l' hora en que la pobra infanteria encara va à peu.

—Que digan lo que vulgan, deya un demòcrata monàrquic, no altres avuy per avuy estém completamente adherits al govern fusionista.

Réplica de un republicà:

—Ja ho crech! Vostes son com las sanguineras que s' adhereixen sempre als pobres malalts.

Al discutirse l' pressupost del ministeri de Marina s' ha parlat ab alguna amplitud de la pròxima construcció de l' Esquadra, demostrant en Cánovas qu' entén tant en assumptos nàutics com en tots los de més en que hi fica la pota.

En Cánovas s' ha declarat enemic dels crusers y torpeders, abogant per la construcció de grans aco-rassats.

Los grans homes se coneixen sempre.

Aquí tenen al Sr. Rius y Taulet, qu'en la sèva especialitat es un home tant gran com en Cánovas.

Lo ciutadà benemerit podia empêdrar l' Carrers, construir bonas clavegueras, urbanizar l' Ensanche y empendre un sens fi de millors útils que fa temps esperan un arcalde que les realisi.

Donchs, à n' ell no l' tragué de la Exposició universal, una Exposició universal més gran que l' última de París, y mentres tant per fer boca, qué ha fet durant l' última octava de Corpus?

Ha estrenat uns jegants.

Los saliners estan desesportats en vista de la competència que 'ls fa la sal de Portugal.

Vels'hi aquí un altre producto, víctima de la competència extrangera y això que 's creya que la sal andalusa, tenia rival al món.

Y ara veurán com los andalusos ab tota la sal imaginable s' declaran més proteccionistes que 'ls mateixos catalans.

Pero, fills, me sembla à mi que aquesta vegada heu fet salat.

Encare no ha comensat lo negoci, y ja las accions de la societat arrendataria dels tabacs se cotisan ab un 55 per cent de prima.

No hi ha més remey: podrán relaxar-se à Espanya 'ls més sagrats vinculs de família; pero aquest serà sempre 'l pais de les primas.

Y també dels primos.

Los reformistas reunits à Toledo han dit:
—Quan lo govern de 'n Sagasta no mira sino la manera de arrebatar-nos lo nostre programa, senyal que 'l nostre programa es molt bò.»
Alto: Aquí es després de tot lo programa del govern de 'n Sagasta?

—Prometre molt y no fer res.

Exactament lo mateix que 'l programa dels reformistas.

Política extrangera y política nacional:

—A Bulgaria això... A Servia allò... A Turquia allò altre. Cregui que la qüestió de Orient cada dia està més grave.

—No es pas la qüestió de Orient la que à mi 'm preocupa, sino la qüestió del Mitj-dia.

—Quina qüestió es aquesta?

—La gran qüestió de las famílies: la de posar cada mitj dia la sopera à taula.

—A la fonda de l' estació de Reinosa ha quedat depositada una sotana de capellà.

—L' història de aquesta sotana es curiosa. Ocupaven lo departament de un cotxe de segona un capellà y un senyori. Aquest vá baixar à pendre alguna cosa deixant al capellà en el cotxe, y un magnific gaban.

Al tornarhi, l' capellà havia desaparegut, y en lloc del gaban hi havia sobre l' assent una sotana de color d' ala de mosca.

Davant de aquest joch de mans, confessin que la desaparició de una señorita no té such ni bruch.

La comissió del Congrés qu' examina 'ls projectes del general Cassola sembla que ha establert una categoria de soldats distingits, los quals pagantse 'l vestit y entregant cent duros al govern, no servirán més que un any.

Y encare servirán de certa manera, ja que no menjaran, ni dormirán en lo quartel.

Lo mateix d' are; pero disressadet.

Proposo al menos que siguem franchs y 's modifiqui la Constitució de certa manera. Per exemple:

—Tots los espanyols venen obligats à defensar la patria ab les armes à la mà.

—Los pobres haurán de servir-la com à bestias de carga.

—Los rics podrán servir-la com à senyorets.

—Oh Repùblica! Tú únicament podrás establir en aquest país la igualtat tant desitjada!

Un avaro 's cubria ab un barret vell y tronat, fins que un dia donantse vergonya de portarlo, l' regalà al criat de un seu vehi.

Pocós dies després observá que 'l criat duya un sombrer il·luminat y flamant.

—Hont l' has comprat? va preguntarli.

—Oh, es 'l que vosté va darm'e.

—De veras?

—Miri, vaig durlo à cal sombrerer: ell me l' ha arrelat.

—Y quan te n' has fet?

—Dos pessetas.

Y l' avaro trayentli del cap, li digué:

—Te, noy, tè, aquí tens vuit rals, y tòrnam lo sombrero.

Un marit compareixia davant del tribunal acusat de haver maltractat a la sèva dona, fins al punt de haver-seli emportat un tros de orella de una mossegada.

Desde l' accusació à l' hora de la vista, marit y muller havian fet las paus, y tractava ella de disculparlo, negant lo fet.

Lo jutje: —Es inútil que negui que se li va endur un tros d' orella de una mossegada?

La dona: —No senyor.

—Y donchs, com s' explica que li falti?

—Es que vaig mossegàrmela jo mateixa.

Varios militars contavan las sèves bassayas, de las quals resultava que si l' un era valent, l' altre ho era més, ja que tots ells havian fet cosas estupendas en las accions y batallas en que havian pres part.

T' n' sols un dels reunits callava.

—Y vosté van preguntarli, qué 'ns conta?

—¡Qué volen que 'ls contil va respondre. Que lo que hi fai jo es un acte de temeritat, que jo mateix quan hi penso m' esborrono.

—Qu' es —¿De qué 's tracta?... —¡Qué va fer? pregunten variós à la vegada.

—Qué vaig fer? Que tot just era alferez y vaig casarme.

À LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ra-mi-ra.

2. ANAGRAMA.—Cinta-Canti.

3. GEROGLÍFICH.—Dotze ondas té la teresa.

Han endevinat las tres solucions Un gràs y un sech, L. Margall Un ex-mistaire, Joaquim Sauri, Ego Sum, Un Os blanc, Quimet T., Ramonet Santan y J. B. Solà; n' han endavinadas dos Gabiel Gabriel Gabaig y Palitrocas, y un no més Un Terrassoli.

XARADA.

Casi no falta à ningú,

hu;

lo que 'm va donar la Pona,

segona;

y nota musical es

tres.

Ja ho sabs, lector, no dich mès per acabar la xarada que avuy la mèva estimada se diu *Prima-dos y tres*.

JOSEPH MONTS.

ENDAVINALLA.

No soch persona,—ni só animal; habitó sempre—dintre del mar; també 'm pots veure—dintre del gas, y ab majordonas—y capellans. y si rumfas—fins trobarás que de *La Esquella*—vaig al costat.

PEPET DEL FIL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Població italiana.

7 9 4 3 2 8 6 9.—Nom de dona.

7 3 2 3 6 8 9.—Ciutat alemana.

7 9 6 9 4 8.—Aucell.

7 3 2 3 6.—Navegant il·lustre.

7 9 4 9.—Part del cos humà.

7 3 2.—Verdura.

4 5.—Nota musical.

1.—Consonant.

CARATALLAT.

TRENCA-CLOSCAS.

LA DOLORES TELL VEN VI.

Formar àqüestes lletras lo titol de una pessa catalana en un acte.

LAVI.

GEROGLÍFICH.

×××

I

A a A

××

IA

KROML ETC.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Anisla, Jo y Tú, Cara-tallat, Un Descamisat, A. Gibert, J. Llet, P. Roig O., Un Trompeter, Centellas, Quimet T., R. Castella, R. Bas y Roca, Madriguera, Un Aficionat, F. Boronat, Un Bellugué, N. de cala Bastereta, y M., Mas y Mitjasserra: *Lo que 'ns ensenyan aqueste senyala 'n fa per casa.*

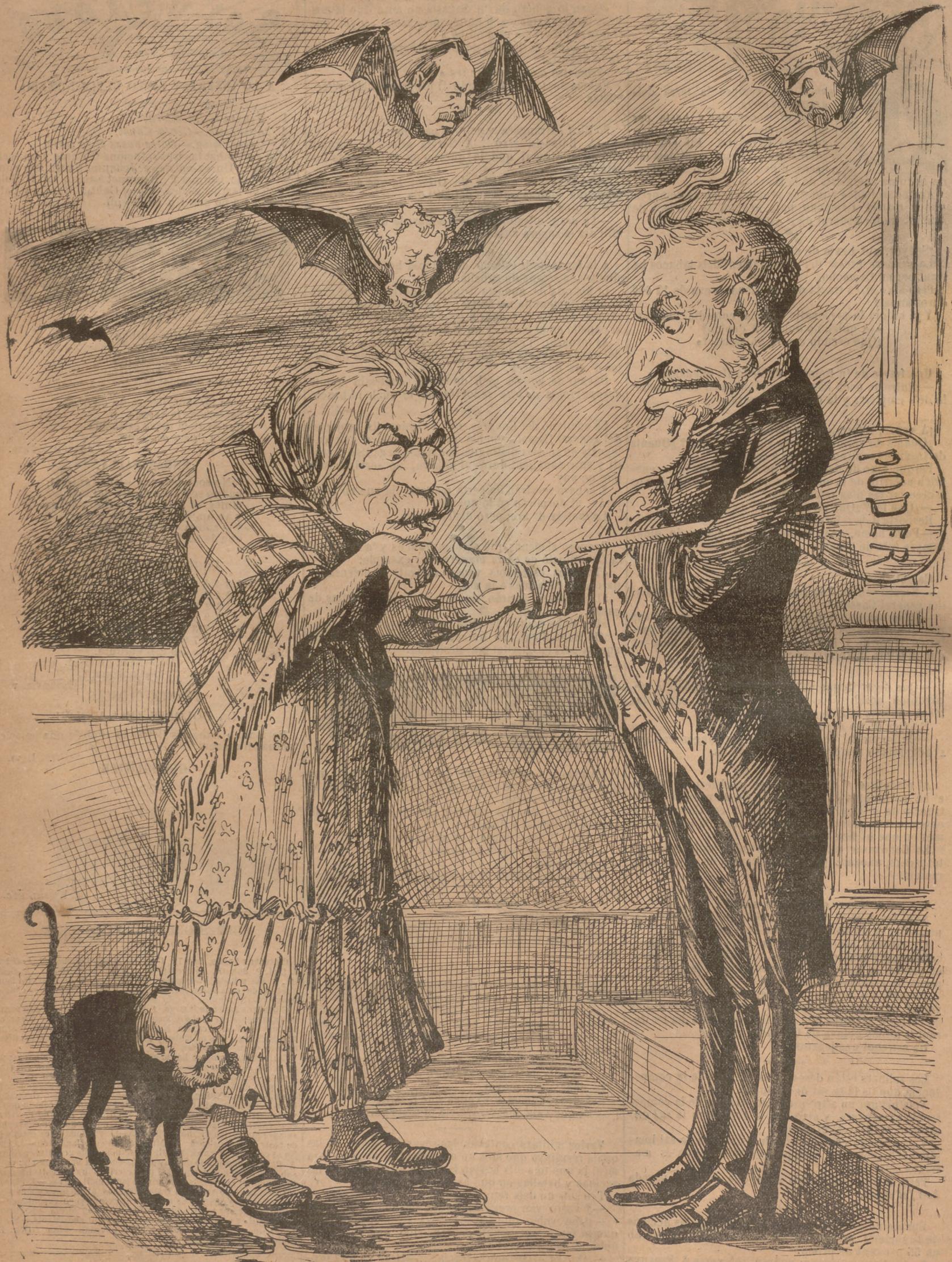
Ciutadans Japel de l' Orga, J. Malats, Un Os blanch, Ego sum, J. D. Taberner, Pepe del Fil, Joaquim Sauri, B. Duran y Misericòrdia, Saldoni de Valcarca, Un Negre, Pepe d' Espugues, Un Carnús, Pau Matafolles, Nas de Bisbe, y Esquiva Carlins: *Publicarem algunes cosa de lo que 'ns envian*

Clàtada Pallarings: En lo que 'ns envia hi ha condicions; però no acaba de satisferrs. —Capella prehistòrica: Lo mateix li dihem a vosté —Sabateret del Poble Sech. La poesia està ben versificada; però posa en mal lloc certs balls y això fa que no poguem publicarla. —Samuel Nuñez Bey: Esta bé —Elecxe'r Coma: Gràcies per les advertencies —Enriquet del vi: No esta tant bé, com lo que 'ns va remetre anteriorment; això no vol dir que haja de desistir d'enviar-los. —Galàndeu: Pot remetre lo que tinga per convenient; sempre que estiga bé, ho acceptarem —J. T. Roda: Los escrits han de tenir la firma al peu: d' altra manera no s' admeten. —J. Abril: No es cert que hi guem decidit prescindir dels acudits: envihin. —A. Palleja: Repetim lo dit: las probas las dona vosté mateix: qui no sab escriure una carta, mal pot escriure un treball literari. —Frascuelillo: Los versos son fluixos; però molt fluixos. —J. Staramsa: Esta bé; però voldriam treballs menys artificiosos y més xistosos. —Net de Vilassar: Es molt incorrecte y poch exponaneo. —J. Serafí: Sobre ser poch nou, lo quènto té una forma algo forsada. —Descrèdit y omèrit: may del mon han sigut consonants. —Sir Byron: La poesia resulta fluixa y no té novedat. —Joan Trifón: Esta molt bé y ho insertarem.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

SANT JOAN, LA BONAVENTURA.

—Mira morenito, aquesta ratlla indica que aviat faràs la tamborella.